

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Volja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Slovenski dijak in njegov materni jezik na srednjih šolah.

Sedaj, ko se potegujemo za slovenske vsoporednice, ne bodi odveč beseda o tem predmetu.

Poglejmo si malo priložnosti in pripomočke nemškega in slovenskega dijaka za spoznanje in proučenje materinščine. Vsak mi pritrdi, da je dijaku Slovcu zavidati nemškega svojega vrstnika, kteremu so na razpolago vsa mogoča sredstva, proučiti svoj jezik vsestransko in temeljito. Ne samo, da zavzema nemščina kot učni predmet zavidljive prednosti pred slovenščino, podučujejo se tudi vsi drugi znanstveni predmeti v nemščini, in to je pač več, nego nekaj.

Da bi se tisto moglo ali smelo imenovati znanje nemškega jezika, kar prinese nemški dijak na gimnazijo, to trditi je kar naravnost smešno. Tedaj se nemški dijak vprav v soli uči nemščine. Naše šole dadó nemškemu dijaku vse, kar mu je sploh moči zahtevati, odpirajo mu vse pristopne vede v rodnem jeziku. In če pomislimo, da ima vsak znanstven predmet svoje besede in izraze, skratka, svojo znanstveno govorico, ktere tudi najnemškiji Nemec ne ume, dokler se mu ni v šoli vpila, tedaj je s tem dovolj označena prednost in vrednost srednje šole za nemščino. Kje pa se uči slovenski dijak te „znanstvene govorce?“ Nikjer, saj se maternega jezika malo ne nič ne uči! Tisti borni dve urici na teden, ko se večinoma prebirajo b-rila, ktera so se že

v ljudski šoli do sita premlela, ti naj pomagata dijaku Slovcu do znanja slovenščine! In če še potem učitelj sam ni posebno naklonjen slovenščini, ali pa je niti vešč ni, in če še naposled celo nemški predava učni predmet slovenščine — „nepoznane, od nikogar spoštovane“ — bridka žalost me prešine! In če so še vrh temu razmere take, da smatra ravnatelj kot poglavitni greh spregovoriti z dijakom Slovcem slovensko besedo. Bog se smiluj! Lahko je umeti, da je pri takih razmerah slovenščina često „najložji“ predmet, ker jo tako vsak dijak že „z doma“ zna in se je toraj tudi ni treba učiti. Ko bi kdo nemščini prišel s takimi razlogi, — sam Bog mu pomagaj!

Da niso naši dijaki tako vneti in navdušeni za svoj rod in govor, bi pač malokateri bil vešč slovenščine. Smelo je trditi, da ima slovenski dijak svoji izvanšolski pridnosti zahvaljevati za znanje svojega jezika, šoli pa najmanj del ne. Blagor dijaku Slovcu, ki mu je usoda naklonila vsaj navdušenega in učenega učitelja slovenščine, ki ve svojim učencem zbuditi zanimanje in ljubezen do materinščine!

Vprašajmo se, kako razmerje slovenščine napram drugim znanstvenim predmetom, in odgovoriti nam je, sploh, nobenega! In te razmere so seveda za Slovence zdrave, one ustrezajo popolnoma vzgojevalnim razmeram, tu je vse v redu. Kaj komu mar, če čuti slovenski dijak v globini domoljubnega srcá, če se mu greni in kali s tem čut pravice in pravičnosti! Ali ni to vneboupijoča krivica, ki jo mora čutiti in trpeti dijak

slovenski, ko vidi in sliši, kako se radodarno delé zakladi materinščine vrstniku Nemcu.

Država, ki bi ne hotela ali ne mogla spoznati te neznosnosti, morala bi biti brezvestna in zločesta.

Zato, da je najsvetejša dolžnost vseh narodnih sil osobito naših narodnih zastopnikov, da se potegnejo z vso silo do skrajne skrajnosti, za slovenske vsoporednice, da končamo enkrat to poniževanje slovenščine napram gospodujoči nemščini v naših šolah.

Ali ni že dovolj krivice, ki je tepla v tem oziru nas bivše dijake, ali naj še nam tepe in ponižuje dijaški naraščaj za naraščajem? In ta krivica, ki se nam godi, nese nam še vrh vsega tega zasmehovanje naših „ljubih“ nasprotnikov.

Vsaka krotkost bi bila tukaj le samosvoje zaničevanje in poniževanje — in kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.

Prva desetletnica „Hranilnega in posojilnega društva v Ptujih“.

Meseca prosinca l. l. minolo je deset let, kar se je osnovala v Ptujih posojilnica. Celo na tihem osnovala se je po nesrečni volitvi za okrajni zastop 1883. l. vsled prizadevanja g. dra. Franca Jurtela, kateri je vse potrebno za ustanovitev preskrbel.

Posojilnica osnovala se je z namenom, da podpira slovenske gospodarje ptujskega okraja, da njih sčasoma iztrga iz sužnjosti tujega ka-

LISTEK.

Pismo.

Gospod urednik!

Dolgo sem nameraval, da Vam pišem nekoliko vrstic o internacijonalni vasi v Rotundi. Pa meso je bilo slabo, in nameraval sem tako dolgo, da so mi razstavo zatvorili. Ne preostaje mi toraj drugzega, nego da Vam načrtam nekoliko spominov na njo.

Dandanes, kó se bojujejo narodi z največjo srditostjo drug proti drugemu, ko se prireja „Parteitag“ za „Parteitagom“, da se varuje „nemška posest“ in se protestuje proti neizmernim dobrotam, ktere deli in obeta vlada vednolačnim Slovcem, dandanes ko bi naši nasprotniki nas „rogovil-že“ najraje utopili v žlici vode — je pač internacijonalna vas, prava objubljena dežela. Ni torej čuda, da sem kaj rad zahajal tjakaj. To vam je bil diven kraj. Človek se je čutil prostega, kakor bi bil otresel težki jarem raz svoja pleča. Složno so se bili nastanili Francozi in Italijani, Srbi in Hrvati, Madjari, Nemci in Slovenci. V priprosti koči, kjer se je na hodniku sušilo perilo, naselil se je bil Slovenec Seršen s svojo zlato kapljico, in tamkaj sem kaj rad posedal. Rujno vince oživel me je in me spravilo v dobro voljo. Pa saj poznate „ljutomerčana!“ Pa še nekaj je bilo, kar je povišalo užitek in sicer slovenska govorica, ki sem jo slišal iz ust dveh

brhkih ljutomerskih deklet, s katerima se je tako po domače kramljalo. Vem, gospod urednik; da me zavirate za prijetno preživele ure; pa odkrito Vam povem; ne menjal bi bil tedaj z Vami, čeravno lahko greste k „Grenadirju“. Na visokem odru svirala je vojaška godba izbrane komade, in ko je potihnila, oglasili so se cigani in zaigrali strasten „čardaš“, ali pa so zapeli „Gringingerji“ kako šaljivo; v sredi pa je metala fontena mogočni curek v višino, ki se je vsipal v drobnih kapljicah nazaj v kameniti kotel in širil prijeten hlad po vasi. Tako sem sedel mnogokrat po več ur, in če ni bilo nobenega znanca, opazoval sem svojo okolico. Mimo mene se je gnetla mnogobrojna množica; gledal sem čedne obrazke mičnih Dunajčank in občudoval njihovo ukusno opravo, ali pa sem se utopil v misli, dokler me ni iz njih zbudila nadležnica s cveticami ali srečkami. Premislil in preštudiral sem tudi malo politiko — saj sem imel dosti rodoviten čas, le pomislite: odstop treh ministerstev, Srbija, parlament i. t. d. In ko mi je zlezlo vince že nekaj v glavo, premišljeval sem, kako bode Turpin porušil celi svet. Pri svojem opazovanju spoznal sem tudi, da ga znajo Slovenci res prav pošteno vleči. Dočim so drugi popili jedno ali dve kupici in se potem napotili dalje, obsedeli so Slovenci, kakor bi bili stoli s smolo namazani. Pač tudi drugi so znali ceniti naše vino, Nekoč sem imel imenitno sosedinjo, ki je s pravo slastjo ulivala Bacchov dar po grlu. V mali družbi Dunajčanov je bila nainreč gospa srednjih let, kateri se je

nos tako svetil kakor večernica na nebu; in ve rujte mi, gospod urednik, ko je za mah v naši bližini ugasnila električna svetilka, se pri nas ni kar nič poznalo: zakaj nos moje sosedinje je kaj divno svitlobo širil v našem okrožji.

To so tedaj moji spomini na internacijonalno vas. Napisal bi Vam lahko še marsikaj, pa morda bi Vas ne zanimalo. Samo to bi še omenil, da sem domovgrede jaz in marsikdo drug spoznal, da se svet res suče, kakor je pisal častiti vaš puščavnik iz Starega grada o nekem gospodu grenadirjevih gostov. E dobro, da sem se ga spomnil; kaj pa je z vašim puščavnikom, da je čisto umolknil. Menda ga niso celjski nemškutarji pohrustali: meni bi bilo žal zanj. Le sporočite mu, če se kaj snideta, — morda imate pa tudi telefonsko zvezo na Stari grad — da ga pozdravljam, da ga težko pogrešam in da sem potočil nekaj kupic na njegovo zdravje.

Toda za danes dovolj. Na zdravje!

Fr. V.

Na Dunaji začetkom julija 1894.

Kopališčini listi.

III.

Takoj se je poznalo, da sem na „madjar-skoj“ železnici. — Kamor se ozreš, vse v pristnem ogrskem jeziku, — a proga se nahaja na Hrvatskom! — Sprevodnik je, kakor pri vas gori, preščipal vozovnice, potem pa lepo sedel poleg

pitala, da zbira denarne moči slovenske, katere so do onih dob služile le tujcem na veliko škodo domačinom! — Prvo ravnateljstvo posojilnice je obstalo iz gg. Andreja Jurca, Mihaela Brenčič, dra. Al. Gregorič, Tomaža Mikl, Franca Urbas, dr. Jakob Ploj. Prvo leto obstanka opravljali je g. And. Jurca posle ravnatelja, tajnika in blagajnika; s svojo marljivostjo in vstrajnostjo je v kritični dobi pokazal, da zna tudi Slovenec voditi denarni zavod!

Ker je baš v kritični dobi vstrajal, mora se priznati, da se ima zavod v prvi vrsti svojemu ravnatelju Andreju Jurcu zahvaliti, da je to dobo srečno prestal!

Po smrti dra. Al. Gregorič 1886. l. bil je na njegovo mesto v ravnateljstvo izvoljen g. dr. Franc Jurtela, in ker je bilo vedno več dela, povečalo se je 1891. l. število udov za enega. Na to mesto se je izvolil g. Jožef Zelenik. To pa so tudi vse spremembe, katere je ravnateljstvo v prvem desetletju doživelo.

Iz nadzorstva iztrgala je smrt najpred Simona Merkuš iz Sele (1885. l.), potem Božidara Raič (1886. l.), slednjič Antona Sok iz Zamuž. Tudi prvega tajnika g. Ivana Urbanec je smrt rano vzela posojilnici (1885. l.).

Prvo nadzorstvo je obstalo iz gg. Bož. Raič, B. Hrtiš, Simona Merkuš, Alojza Čeh, Martina Rodošek; koncem desetega leta bili so v nadzorstvu gg. Benko Hrtiš, Simon Ožgan, Andrej Brenčič, Alojzij Čeh, Martin Rodošek.

Po smrti prvega ravnatelja opravljala sta pisarniške posle gg. dr. Tomaž Romih in dr. Franc Jurtela; šele koncem 1886. l. postal je tajnik posojilnice g. Anton Gregorič ter je prevzel g. dr. Jurtela vodstvo pisarne in namestovanje ravnatelja. Med tem dobila je posojilnica knjigovodjo g. Jana Sedlaček.

V drugi polovici 1891. l. po odhodu dra. Jurtela, prevzel je g. Jos. Zelenik vodstvo pisarne in namestovanje ravnatelja.

Posojilnica začela je svoje delovanje v „Narodnem domu“ in je do danes tam ostala, da si je koncem 1893. l. dozidala svoj hram, katerega vrednost je izkazana v računskem sklepu za 10. upravno leto.

Ti podatki o začetku posojilnice v Ptuj, o osebah, katere so njo skozi prvo desetletje vodile in nadzorovale, so zgodovinski in naj zadostujejo, da se ne bodo hudomušneži spodtikali, rekoč: Obširno piše, pa samo osebam slavo poje!

Za osebe se ne brigam, pač pa za stvar!

Da ni bilo lahko osnovati v Ptuj, kjer sta bila že dva slična denarna zavoda, z dobro zaslobo pri peneznih ljudeh, tretjega zavoda, tega ni treba dokazovati.

Kdor dvomi o tem, naj poskusi, prostora je dovolj med Slovenci!

Posojilnica v Ptuj ni se osnovala z namenom, da bi druge zavode kar prekosila in spodrinila. Na to še misliti ni bilo, ker je Slovenec tak, da se prerad drži stare navade, ker dostikrat rajši podpira neprijatelja tujca, nego domačina in brata!

Z malim se je pričelo in prvih deset let doseglo se je več, kakor se je pričakovalo.

To nam svedoči številke, katere tu sledijo: V desetih letih pristopilo je zadrugi 5147 udov ali zadržnikov, kateri so vplačali v deležih 51.535 gld.

Hranilnih vlog prejela je posojilnica v prvem desetletju za 1.626.470 gld. in je posodila svojim udom 1.591.084 gld.

Zaklad za izgube narastel je v desetih letih na 45.940 gld.

Ako se primerja koncem prvega desetletja stanje rezervnega zaklada in vplačanih deležev, s stanjem hranilnih vlog, katere so znašale 629.362 gld. vidi se, da je več, kakor 15% teh pokritih po rezervi in deležih, kar se redko kedaj najde pri hranilnicah, katere neomejene zaveze ne poznajo! To je posebnega pomena za one, kateri denar na obresti nalagajo.

Treba pa je pomniti, da je rezerva vsled tega hitro rastla, ker so bili upravni stroški majhni; odborniki delali so brezplačno, dobiček ni se delil med načelnitvo ali zadržnike, ampak deval se je v rezervi; čitalnica prepuščala je prostore za malo odškodnino.

Rezerva za izgube bila bi lahko še večja; toda v dobre namene razdelilo se je v prvem desetletju tudi že 6733 gld. in to je bilo treba, ker so ubogi pomoči in usmiljenja vredni!

Tistim slovenskim čudakom, kateri se do danes niso mogli sprijazniti s posojilnico, kateri le to hvalijo, kar je tuje, velja vprašanje: Kje pa imate tuji denarni zavod, kateri je nam Slovincem iz svojih dohodkov sploh kaj dal?

Ni ga najti in ne more se imenovati! To je žalostna resnica!

Hranilno in posojilno društvo, v Ptuj upejalo je takoj v začetku izključno slovenske knjige in uradovanje ter je pri tem ostalo.

Desetletna izkušnja kaže, da je bilo tako prav, da tak zavod v svoji upravi ne potrebuje dveh jezikov!

Brez hrupa, brez dolgotrajnih posvetovanj osnovala se je posojilnica pred desetimi leti v Ptuj; počasi se je razvijala, težko si je pridobila zaupanje; lepo se je razvila, zdaj tudi uživa zaupanje, daj Bog, da njo vsi pravi Slovenci, duhovniki in drugi tudi v bodoče podpirajo po besedah: Concordia parvae res crescunt!

nas, izvadil tobačnici, zvil si cigareto, poprosil ognja, ter jel pušiti. Debelo smo ga gledali potniki, — bilo je venderle malo predomače! Pa čemu bi se pehal in pazil vlaka! Tu je vlak drdral dalje, če sprevodnik sedi poleg zavore, ter jej služi, ali ne; varni smo bili tako ali tako, kakor v Abrahamovem naročju, kajti vse Zagorje je bilo pod vodo, ki je segala večinom do relsov in celo presejala jih. Zato smo se celo po vodi vozili tu in tam. Na mnogih krajih srečavali smo gruče delavcev, ki so popravljali spodjedeno progo. Pa našega sprevodnika to ni motilo ni najmanje. Bil je povsem stojak od nog do glave. Krasnih madjarskih odnošajev! Vozeči se narod sprehajal se je iz kupeja v kupè, kakor pri nas na šetnji po drevoredu; na platišču, zvonaj pri vratih, sedela je kopa seljakov, a drugi so sedeli na stopnicah, — vse je bilo v redu. Pa kako bi sploh bilo mogoče, da na blaženih ogrskih železnicah potnik strmoglavil iz vlaka?!

Na prvej postaji Pušča-Kupljenovo sprevodnik niti izklical ni imena postajinega. Mislil sem skrajema, da je najbrže pozabil to. A več tukajšnjih gostov mi zatrjuje, da se to „pozabljanje“ ponavlja in vrši pogosto.

Pripoveduje se, da so mnogo potnikov zapeljali samo zbog tega, ker se ni izklicevala postaja, ko se je v takem slučaju interpeliralo sprevodnika, odgovoril je lakonično: Čemu to? Tu vsakdo zna, ali znati mora, kam se vozi! Pa mirna Bosna!

V velikem Trgovištu stali smo razmerno zelo dolgo. Vlaku so namreč odklopili več voz. Glasno sem se zakrohotal, zagledavši železniškega čuvaja, ki je skakal okolu premen. Bil je bos, v zamazanih nekedaj belih, sila širokih gatah in golorok; na glavi mu je tičal kmetski oguljeni klobuk, dvomljive boje, a v rokah je vihtel čuvajsko zastavico. Le po njej sem ga spoznal, da je čuvaj, kajti „uniforma“ bila je res nenavadna. Ob razrivanju prišel je v naš kupè postajini načelnik, kder je bilo nekaj njegovih znancev. In tu se je zdaj ob viku in kriku v blagozvočnej madjarščini pričelo pokušati baje zelo izborna kaplja hrvatska!

V Zaboku, kder mi je bilo izstopiti, bili bi mi skoro odvezli mojo pratež dalje, da se nisem sam pobrinil za njo. Videč, da mi niso izložili kovčeka, šel sem sam opozoriti vlakovoditelja na to.

Običajnega omnibusa, ki bi imel prihajati k vsakemu vlaku v Zaboki nisem našel, — bilo ga jednostavno ni. — Pač pa je stalo zvonaj 7—9 „izvoščkov“, hrvatskih seljakov. Brzo sem se pogodil z jednim. Naložil mi je prtljago, pak sva odrinila proti krapinskim toplicam. Moj vehikel je gotovo videl že Abrahama, — tolikaj mu je bilo let. Bal sem se tudi raztrganega starega gunja (koca) in premotrival ga nekaj časa oprezno, da opazim morda kako dobrodušno hrvatsko — lazico, — a hvala bogu, — varal sem se, strah mi je bil zaman! Konja, da si mršava in nizka, šla sta na vse pretege, — cesta

Celjske novice.

(Zaročil se je) dne 28. julija g. Peter Majdič ml., posestnik paromlina v Hudinji pri Celji, z gospodično Netiko Ripšlno, hčerjo zdravnika v Št. Jurji ob juž. žel. — To zaroko pozdravljamo srčno, ker sta oba zaročenca odličnih narodnih družin in jim želimo mnogaja leta v zdravju in veselju ter v korist milemu narodu!

(Promociji.) Na graškem vseučilišču sta bila 30. julija t. l. promovirana doktorjema medicine sekundarij ljubljanske bolnice, g. Anton Schwab iz Št. Pavla v Savinski dolini in pomožni zdravnik v ljubljanski bolnici, g. Evgen Lažanski iz Siska. Častitamo!

(Odlikovanje). G. Ant. Kukovič, glavni davkarski kontrolor v Celji, odlikovan je z naslovom in značajem glavnega davkarja.

(Prošnja do slavnih sodišč). Kmetu sicer ni dobro, imeti prevečkrat opravila s slavnimi sodišči, vendar ga mnogokrat kliče obče državljanska dolžnost, priti pred sodišče kot priča, drugokrat ima posla kot varuh, zopet drugokrat v svojih ali tujih zadevah. Kolikega pomena je pač za kmeta, če more iz dotičnega odloka, oziroma vabila sam posneti, zakaj ga kliče slavno sodišče. Žal, da je to le malokdaj mogoče. Že sam uradni zlog je navadnemu neukemu človeku malo težaven, že iz tega vzroka, ker je strokovnjak. Povsem pa je nemogoče kmetu Slovincu razvozlati dotični odlok ali povabilo, če je nemško. In to se skoraj redno dogaja, da se dostavljajo slovenskim kmečkim strankam vsi odloki in vsa povabila, ki so „ex off“, osobito v kazenskih zadevah v nemškem jeziku. Kaj je posledica temu? Kmet si mora poiskati kakega „veščaka“, da mu razloži, zakaj ga kliče sodišče, in mora največkrat za tak pouk kaj plačati. To pa je gotovo velik nedostatek in v najostrejšem protislovju z uradnim poslovanjem. Tako si sodišča sama vzrejajo „veščake“ ali zakotne pisarje. Radi verjamemo, da na tem niso krivi naši sodniki, ampak odpravljeni uradi. Zatoraj bode zadostovala, mislimo, že dobra beseda na dobrem mestu sama, in konec bode vsem tem nedostatom. In s to prošnjo se obračamo do slavnih naših sodišč, ki so venderle uradi za ljudstvo. Upamo, da ne bo slavnim našim sodnim uradom težko, ustreči naši želji.

(Snujmo stenografske venčke!) Komur je znano, kako kratko in toraj hitro izraža stenografija človeške misli in kako malo papirja se pri tem spravi ob svojo nedolžno čistost, pritrtil bo nam, da je dandanašnji, ko se je, hvala Bogu, začelo razcvitati slovensko uradovanje(?) ko slovenska žurnalistika nastopa moderna pota, da je, pravimo, poznavanje in raba stenografije vele-

bila je sicer slaba, kot sam zlodej, a vranca sta vlekla, da je bilo veselje. Skoro sem bil v živahnem pogovoru z originalnim svojim voznikom, starim širokoplečatim Hrvatom, Mijo Kolárjem. Opravljen je bil narodno, samo ponošeno svojo sukno je imel skrojeno — pariški, ki pa seveda, s prva ni bila namenjena njegovim plečam.

Kamor je neslo oko, na levej in pravej, povsodi sama voda. Strašno je bilo lilo nekaj dni popreje, pravil mi je voznik. Celo cesta je bila poplavljena tu in tam. Ljudje ki so naju srečavali, imeli so preko kolen zavihane breguše. Po mlakah in kalužah kobacale so cele jate rac in gosi, valjale se trume starih in mladih pujskov, ter gazile blato cele črede konj in govedi. Po plitvicah, v zamazani kalni vodi, pa so se — kopali otroci od 4.—12. let, moškega in ženskega spola, vse vprek, kakoršne je vstvaril dobri gospod bog, — ali pa veselo kričaje pojali se po blatni cesti v Adamovih hlačah! To je bila radost! In snažni so bili, ljubki in čisti, kot angelji iz neba! —

Po jeden in polu urnej vožnji dospel sem zvečer v svoje začasno novo bivališče — v Krapinske toplice.

Harambaša.

važna narodna zadeva. Bistre oči slovenske mladine so to resnico tudi že davno spoznale. Smelo trdimo, da ni slovenskega dijaka v višjih razredih gimnazij in realk, kateri bi ne umel stenografije — nemške, seveda! Kajti v vsem, kar nosi slovensko ime, nam današnja šola itak malo več, kakor nič ne koristi. Tudi v tem slučaju velja prislovica: Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomagal. — Da bi si pa res zamogli pomagati, potrebna je slov. dijakom in mladim uradnikom v tem oziru nekaka osnova in zaslomba. Snujmo torej povsod, kjer koli se nahaja zbrano razumništvo slovensko, slovenske stenografske venčke, po vzgledu številnih čeških takih društev. — Mladina bi se, mislim, posebno v zimski dobi, veselo poprijela tega koristnega „sporta“, starejši gospodje pa bi izvestno radi prevzeli — protektorat.

(Nadpisi) na pošiljativah in pismih, namenjenih v slovenske pokrajine, naj bodo samo slovenski. Ne dodajajmo tujih krajevnih imen! Če kdo od gospode poštnih uradnikov ne bi vedel, kje je Ljubljana, Celje, Ljutomer i. t. d., naj se izvoli preseliti nekam, kjer mu tega ne bo treba znati, svoje mesto pa naj prepusti slovenščine večjemu uradniku. Slovensko občinstvo se menda na ljubav nekolikim gospodičev, katerim slovenščina ne gre posebno v slast, ne bo učilo še tujim jezikom. Narod ni za pošto na svetu, ampak po našem skromnem mnenju, pošta za narod. Mi smo itak preveč malomarni gledé slovenskih krajevnih imen in javnih napisov. Plo-dovi tega pa se že kažejo. Idite n. pr. v Belgrad ali Sofijo in začnite z izobraženim Srbom ali Bolgarom razgovor o Celju, pa tudi o Ljubljani. Debelo bo vas gledal. Smete mu celo pripovedovati, da ste nekoč v Ljubljani krokodila ujeli in v celjski okolici leva ustrelili — siromak ne bo slutil, da ga „farbate“, on nema pojma o legi teh slovenskih mest. Pač pa bo vam rekel, da se je vozil že mimo Laibacha, Cillija, Marburga in da se je kopal v slavnoznanem Rohitschu! Kar priporočujemo, toraj ni malenkost. Zahtev ek zdravega razuma je, da odločno terjamo in rabimo take male, in vendar velevažne narodne pravice, ako hočemo, da nasprotniki v bodoče ne bodo postopali z nami isto tako „bagateljno“, kakor dosihdob. Kdor pa se pravice ne poslužuje, jo lahko izgubi.

(Nemška olikanost). Dne 25. julija peljala se je družba nemških turistov z železnico po Savinski dolini. Imeli so seboj tudi svojega trobentača, kateri je, ko so se pripeljali do žavske postaje na ves glas začel trobiti nemško „Die Wacht am Rhein“. Pravijo, da jih je na to razaljivo demonstracijo nagovoril neki gospod iz bližnjega Sv. Petra. Morebiti so mislili, da se od teh glasov poderó žavski zidovi, kakor nekdanji zidovi Jeriha od trobent izraelskih. No, hvala Bogu, našega Žavca, te slovenske trdnjave, nam ne razrušijo tako hitro vse nemške trobente. Tudi pri nadaljni vožnji proti Pragarskem trobili so isto pesem po postajah. Mi jim puščamo to veselje, če pa jim kje kdo zdrobi rog, naj sami sebi pripišejo. — Da bi Slovenci tako izzivali, no to bi bil krik!

(Narodni dom v Celji). Odbor je imel sejo, katere se je udeležil tudi inženir g. V. Hrasky. Določilo se je vse glede materijala in sklenilo naprositi mestni magistrat, da dovoli ograditi potrebni prostor, kamor pridejo odri, itd. Pričeti se sme na to takoj s planiranjem in kopanjem za kleti.

(Snujmo nove slovenske posojilnice). Ker so posojilnice jako potrebne za pospeševanje denarnega prometa, zato Slovenci ne smemo mirovati, dokler ne bode imel slehern sodnijski okraj svojo posojilnico. Takih sodnijskih okrajev je pa vse polno. Ker je pa ustanovitev posojilnice precej zamotana stvar, ker je treba dobro poznati dotične postave in ukaze, potoval bode g. Ivan Lapajne s Krškega vsled sporazumljenja z „Zvezo slovenskih posojilnic v Celji“ in na poziv domoljubov v nekatere kraje po Slovenskem v teku letošnjih šolskih počitnic, da se osnuje ondi takov potreben zavod. Cenjeni domoljubi v dotičnih krajih se naprosijo s tem, da že pred dohodom revizorja ljudstvu bistvo posojilnic in korist razkladajo in priporočajo in da osebno veliko izobraženih domoljubov k ustanovnemu zboru povabijo.

(Pojasnilo.) V št. 171 „Sl. Naroda“, očita se v „Poslanem“ iz Mozirja. našemu uradništvu, da je neka oseba uplivala, da se resolucija sklenjena na shodu v Mozirju, glede paralelk na celjski gimnaziji ni objavila tako, kakor je bila vsprejeta. Ker nam ni ljubo, da bi se sumničil kedo, najmanj pa, da se sumniči oni, ki je gotovo največ trdil se za celjske slovenske vsprejete, izjavljamo: Da resolucije nismo natisnili v obsegu, kakor „Slov. Narod“ in „Slov. Gospodar“ vodilo nas je edino prepričanje, da na prihodnjih shodih bode gotovo ta resolucija popravljena, — in je bila tudi v resnici — ker v obsegu in smislu, kakor je bila stavljena in sprejeta, bi ne imela na višjem mestu nikakega upliva ter tudi nikakih ugodnih posledic. — Čudežev delati ne more nikdo, zato pa tudi presija, posebno pri poslancu v naših razmerah, ni na mestu.

(Nemčurska olikanost.) Ko se je vračala preteklo nedeljo po noči pijana druhal od zborovanja nemškega „šulferanjna“ iz Vitanja preko Nove cerkve, pokazala je svojo ljubezen do preč. gospoda državnega poslanca dr. L. Gregorca s tem, da mu je napravila „svinjsko godbo“. Kru-lilo se je nekaj, kar je bilo podobno onim glasom, ki se čujejo po leti na kaki postaji, kadar je natlačen voz ščetinovcev, ki pri vročini 30° R. brez vode čaka odrešenja svojega. Če misli ta nemška gospoda, da s tem inponuje prostemu kmetu, se grozno moti. Žal pa jim je lahko, da ni bilo v bližini kakega orožnika, ki bi jih p. d. učil, kako se imajo po noči vesti, posebno če jih muči možganska vročina. — Lepi kulturonošci!

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Novomašniki pridejo za kaplane, in sicer č. g. Iv. Goršek na Bizeljsko, Al. Kokelj na Videm, J. Meško v Stari trg. Č. g. Fr. Brglez, kaplan na Vidmu, je radi boleznii stopil v začasni pokoj.

(Obrtne nadaljevanje šole) na spodnjem Štajerskem so dobile letos sledeče državne podpore, in sicer šola v Celji 650 gld., v Mariboru 1800 gld., v Ptujii 300 gld., v Radgoni 350 gld., v Slovenski Bistrici 280 gld. Teh šol je na slovenskem Štajerju še vse premalo.

(Premembe pri učiteljstvu). Gospica Fr. Vandov, podučiteljica v Spodnji Polskavi, je dobila enako službo pri sv. Magdaleni v Mariboru. G. Fr. Podobnik, nadučitelj pri sv. Barbari v Halozah, je dobil enako službo na Hajdini pri Ptujii. Za nadučitelja k Novi cerkvi pri Ptujii pride g. M. Heric, učitelj v Zavrču, za učitelja v Žetale, g. J. Rupnik, podučitelj pri sv. Florijanu, za učitelja v Črešnovcu g. J. Pukmeister, podučitelj v Čadramu, za učitelja pri sv. Andreju v Slov. gor., g. J. Čeh, ondotni podučitelj in za podučiteljico na Rečici gospica Marija Kralj, podučiteljica v Čadramu.

(Slovenje-bistriško učiteljsko društvo) je zborovalo 2. t. m. in si je pri tej priliki ogledalo ameriške trtne nasade g. župana Stigerja.

(Iz slovensko-bistriškega okraja) smo poizvedeli, da ondi narodna zavest še vse preveč spi; kajti župani in krajni šolski sveti le nemški urađujejo.

(Slavnost v Hudi luknji pri Velenji) obnesla se je povsem prav sijajno. Gostov došlo je na stotine od vsih krajev. Prostori zunaj jame in v jami bili so lepo, slavnosti primerno okrašeni. Godba in petje ter razni govori poveličevali so natorno lepoto, ter dajali slavnosti primerno lice. Natančnejši opis prihodnjič.

(„Cerkvene družbe premoženje v Vitanji“) za leto 1893. je znašalo vsled računa za leto 1892. 1764 gld. 04 kr. Doneski l. 1893. 264 gld. 38 kr. Stroški za letni račun 1892, za poštino i. t. d. 24 gld. 30 kr. Dohodki l. 1893. toraj 240 gld. 08 kr. Obresti do 31. decembra 1893 od naloženega denarja 86 gld. 44 kr. Prišteti se ima še znesek z 100 gld. ki je vknjižen na korist cerkvene družbe na zemljišči vloga 48 katastralna občina Brezen. Ta znesek je prepustila cerkveni družbi pokojna Apolonija Krančan v Ljubnici h. št. 2. Premoženje cerkvene družbe znaša torej koncem leta 1893. 2190 gld. 56 kr. Gotovina z 2090 gld. 56 kr. je vložena v Vitanjski posojilnici šte. hr. knjige 1. Doneski za „cer-

kveno družbo“ so v letu 1893. v primeri s prejšnjimi leti majhni. Vzrok temu je ta, da se je l. 1893. zbiralo za popraviljanje cerkve Matere Božje na hribci. Vsled naznanila lanskega letnega poročila se je imel prezbiterij (sprednji del) prelepo zidane cerkve Matere Božje presno slikati in veliki oltar prezlatiti. Oboje se je dovršilo. Vsi stroški so pa znašali 1992 gld. 92 kr. Nabralo se je po prostovoljnih darovih večidel med vitanjskimi farani 1700 gld. 37½ kr. Primanjklej z 292 gld. 54½ kr. se je poravnal s cerkvenim denarjem. Vsled teh darov za Marijino cerkev so zaostali doneski za cerkveno družbo. Zaupamo pa, da se nam pridružijo v bodoče zopet vsi poprejšnji udje in pristopijo novi. Po pravih cerkvene družbe se ima vsako leto opraviti 1 sveta maša za žive, in 1 za mrtve ude in dobrotnike. Prva se je opravila 15. novembra 1893, druga 16. novembra 1893. Srčna zahvala vsem dobrotnikom, ki so pripomogli, da se je popravila cerkev Matere Božje na hribci, vsem udom cerkvene družbe in zaupnim osebam, ki so z veliko požrtvovalnostjo pobirale doneske po svoji okolici!

(V Sevnici) so pri sodišči zadnje dni prali veliko umazanega perila, pri čemur je igral poglavitno vlogo nemški dohtar Kautschitsch, — ki je bil obsojen na 15 gld. globe — pospešitelj ondotne nemške šole, ki je že toliko zla, nesloge in prepira v Sevnici provzročila.

(Ali nismo to vedno trdili,) da se otroci v nemških šolah, osobito v „šulferajnskih“ šolah nobenega jezika, niti nemškega, niti slovenskega prav ne nauče. Tako je tudi v Sevnici, kjer se je bil sedanji dobri župnik vendar teh nesrečnih otrok usmilil in prevzel na ondotni „šulferajnski“ šoli poduk v krščanskem nauku. Skušal je nekaj tednov podučevati, slovenske otroke po slovensko, nemške po nemško. A v kratkem času se je prepričal, da deca nobenega jezika prav ne zna, da mu je vspešno podučevanje nemogoče, in pustil ga je.

(Zidanje cerkve na Vidmu) dobro napreduje. Že stoji novi stolp, ki daje krasnemu hramu še le pravo podobo.

(Na Vidmu) je v ponedeljek 30. t. m. umrl ondotni župnik, č. g. Jan. Novak, za srčno vodenico.

(Utonil) je 28. julija v Savi 8letni učenec Vimpolšek iz Stare vasi pri Vidmu.

(Lepi vspehi zelenega cepljenja ameriških trt) so sicer v mnogih krajih opazovati; posebno se je pa to cepljenje letos obneslo v državni trtnici v Arnovem selu pri Brežicah, kjer se je od 600 na ta način cepljenih trt 580 prijel.

(Ali je nemška šola v Brežicah potrebna?) Seveda. Kakor smo iz zanesljivega vira poizvedeli, je na dekliški šoli v Brežicah ena deklica, katera nič slovenski ne ume. To bi bil en razlog. Drugi bi bil ta, da še sedanje šolsko poslopje ni popolnoma plačano; treba je bogati občini zidati še eno „nemško“ poslopje, da bode več dolga. Dobro gospodarstvo!

(Breško učiteljsko društvo) je praznovalo v četrtek, 26. julija na Vidmu 25letnico šolskih postav. Sešlo se je bilo veliko učiteljstva iz tega in sosednjih okrajev; popoldne je bilo došlo tudi nekaj učiteljev iz Krškega. Zbor je bil počastil tudi šolski nadzornik, g. prof. Zavadlal. Slovesno zborovanje je bilo v šoli, kjer sta govorila g. predsednik Moric in g. Skalovnik, oba prav dobro, toda vse preveč po nemško, ker sta pričakovala, da pride tudi strah iz Brežic; pa ga ni bilo, le popoldne je s telegramom zborovalce pozdravil. Bolje, kakor slovesno praznovanje nam je bila popoldanska zabava v gostilnici g. Podjeda po volji. Tukaj so bile le slovenske napitnice (na cesarja, nadzornika itd.), le slovensko petje gg. učiteljev in učiteljic in lepo harmonično sviranje rajhenburške godbe pod vodstvom g. učitelja Eksel-a. Pri zabavi se je pokazalo, da so učitelji tega okraja v svoji ogromni večini narodni; le nekateri se kujajo in le nekateri drugi še (med temi tudi za svoj stan in za šolo jako vneti prvaki), bi radi bili „šviga švaga čez dva praga“, kar pa ne dela dobrega utisa.

(V Kozjem) je v četrtek zborovalo ondotno učiteljsko društvo, katero se v obče vse premalo oglašja in katero ni niti k „Zavezi slovenskih

učiteljskih društev" dozdej pristopilo. Vzdramate se, vrli učitelji kozjanskega okraja.

(Na Slatini) je bilo minoli teden okolo 1400 gostov; vsi prostori so bili zasedeni. Največ je bilo Hrvatov in Judov.

(Vabilo) k veselici, ktero priredé slovenski abiturijenti, učiteljski in gimnazijci mariborski, dne 12. avgusta 1894, v „Narodnem domu“ v Ptuj. Začetek točno ob 1/2 7. Vstopnina 30 kr. Dijaki so prosti vstopnine. Prebitek namenjen je „Družbi sv. Cirila in Metoda“.

(V Mariboru) se jutri posvetuje Slomšekov odsek slovenskih učiteljskih društev.

(Na mariborskem učiteljski) je bilo minolo šolsko leto 111 pripravnikov, med temi 31 četrtoletnikov, od katerih jih je 25 šolo dovršilo.

(Bralno društvo pri sv. Jurji ob Ščavnici) priredi 15. avgusta ob pol 4. uri popoldne na Vaupotičevem vrtu veselico s sledečim sporedom: 1. Zajc: U boj. 2. Pozdrav. 3. Hajdrih: Jadransko morje. 4. Slavnostni govor. 5. Volarič: Naša zvezda. 6. Deklamacija. 7. Hudovernik: Slovanski svet. 8. Deklamacija. 9. Nedved: Venec slovenskih pesnij. Odbor.

(V Ribnici in Brezji) na Koroški železnici začeli so se za „šulverein“ posebno zanimati, pa menda le na papirji; koliko ljudstvo mara za nemške kričače, dobro vemo.

(V Marijino Celje) (Maria-Zell) na gorenjem Štajerskem, najznamenitejšo božjo pot v Avstriji, pelje posebni vlak po tako znižani ceni, kot dolej še nikoli, v petek 10. avgusta 1894 na naznanilih navedenih postaj do Neuberga, kot Marijinemu Celju najbližja in najpriročnejša železnična postaja (pešpoti še okoli 6 ur), povodom tamkajšnjih velikih romarskih svečanostij pod vodstvom preč. g. dr. A. Medveda. Ob dohodu v Neuberg romarska sv. maša v starodavni in znameniti farni cerkvi (izmed najlepših vse Štajerske, nekdanj veliki samostan). Potem zajuterk in skupni odhod pod vodstvom po prekrasni dolini proti Mürzstegu memo znamenitega lovskega grada našega presvetlega cesarja, in dalje skozi čarobne pečine „Freien“ na Marijino Celje, dohod tje okoli 2. ure popoldne, kjer bo slovesni vsprejem. Druge svečanosti naznanile se bodo ondi ob prihodu. V naznanilih navedene cene veljajo do Neuberga in nazaj za vsako nad štiri leta staro osebo. Od več nego ročne prtljage, kar se lahko saboj v voz vzame, plačati je posebej. Udeleženci iz Celje-Velenjske proge, dalje iz Spielfeld-Ljutomerske proge kupijo naj si do glavnega posebnega vlaka navadne vozne listke za tje in nazaj (Tour- und Retourkarten), kateri trajajo za nazajvožnjo 14 dni, ako se z našim listkom nazajgrede izkažejo, da so potniki Marijino-Celjski. Vožnja z vozom od Neuberga do Marijinega Celja stane po 1 glđ. 50 kr. Isto mora, kdor želi, naznaniti in plačati skrajni čas dva dneva pred odhodom vlaka ali pri potovalnem odboru, ali tam, kjer kupi vozni listek. Povratek je z vsakim vlakom razven brzovlaka, z dvakratnim polvoljnim prenehanjem proti naznanilu tekom štirinajst dni dovoljen. Najpripravnejši vlak pa pelje iz Neuberga nazaj v ponedeljek 13. avgusta t. l. ob 3:45 popoldne ter prihaja taisti večer na pr. v Bruck ob 6:26 (čaka 15 min.), v Gradec ob 8:13 (čaka 42 min.), v Maribor ob 10:51 (čaka 42 min.), v Pragarsko ob 12:04 (čaka 12 min.), v Celje ob 1:44 (čaka 7 min.), v Zidanmost ob 2:32 (čaka 12 min.), v Ljubljano ob 4:37 zjutraj, ter postaja tudi na vseh vmes ležečih postajah. Taistega naj se tudi večina poslužuje. Vozni listki dobivajo se v pisarni podpisane odbora, kakor tudi pri mnogih sl. župnijskih, občinskih in poštnih uradih, v Ljubljani pri g. Jos. Paulinu, v Mariboru pri g. M. Berdajsu, v Gradcu, v mestni pisarni južne železnice (staro poštno poslopje), ter so spoštovani udeleženci uljudno prošeni, naj si taiste prej ko prej, ali vsaj dva dni pred odhodom nakupijo, da se pravočasno oskrbe potrebne priprave. Udeležencem tega posebnega vlaka, če hote pri tej ugodni priliki nazajgrede obiskati tudi Dunaj, je vožna cena več nego polovico znižana, ter stane od Mürzzuschlaga do Dunaja in nazaj v II. razredu glđ. 3:90 v III. razredu glđ. 2:60. Taki listki dobe se pri potovalnem odboru preje in med vožnjo v Marijino Celje, kjer se bo izdajal tudi vozni red za vožnjo nazaj, in nakaznice za stanovanje v Marijinem

Celji. Podporniki podjetja, ki bi voljni bili občinstvu olajšati udeležbo s prodajo voznih listkov in dajati pojasnila, so naprošeni to takoj naznaniti našemu blagajniku g. Jos. Paulinu (Marijin trg 1) ali pa podpisanemu odboru. Neprodani listki vzamejo se po odhodu vlaka nazaj in stroški kakor trud hvaležno poravnajo. V prav mnogobrojno udeležbo uljudno vabi. Odbor za potovanje v Celji, (pri Drag. Hribarju).

Druge slovenske novice.

(Vabilo) k IX. redni veliki skupščini družbe sv. Cirila in Metoda v Novem mestu, v torek dné 7. avgusta 1894. leta. Vspored: I. Sv. maša ob 1/2 11. uri dopoldne v frančiškanski cerkvi. II. Zborovanje ob 1/2 12. uri v „Narodnem domu“. 1. Prvomestnikov nagovor. 2. Tajnikovo poročilo. 3. Blagajnikovo poročilo. 4. Nadzorstva poročilo. 5. Volitev jedne tretjine odbornikov. Po pravilih iztopijo naslednji udje družbinega vodstva: 1.) Matej Močnik, 2.) Ivan Murnik, 3.) dr. Josip Vošnjak, 4.) Andrej Zamejic. 6. Volitev nadzorništva (5 članov). 7. Volitev razsodništva (5 članov). Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, dne 23. julija 1894.

Prvomestnik:

Tomo Zupan.

Podpredsednik:

Luka Svetec.

Pristavek. Častite dame in gg., ki se mislijo IX. glavne skupščine v Novem mestu vdeležiti, se najuljudneje prosijo, naj blagoizvolijo to „vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ takoj naznaniti, da more v slučajih zadostnega števila vdeležencev pravočasno preskrbeti posebni vlak iz Ljubljane.

(Ponemčevanje slovenskih otrok) v Ljubljani, se v najnovejšem času skoraj tako godi, kakor v stari nemškutarski dobi. V nemške šole hodi 931, v slovensko-nemške pa 446 otrok, in od tega skupnega števila (1377 otrok je polovica Slovencev. Mesto je bilo ob svojem času (še pod Winklerjem) prisiljeno za nemške otroke nemške šole ustanoviti; no zdaj je pa v teh nemških šolah polovica slovenskih otrok. Take so razmere v beli Ljubljani, kaj pa še v drugih mestih. Moj Bog, kje je pravica?!

(Osobne vesti). Drž. pravdnika namestnika gg. dr. Andrej Ferjančič v Ljubljani in Ivan Škrlič v Novem mestu sta dobila naslov in čin deželnosodnih svetnikov. Deželnosodnimi svetniki so nadalje imenovani v smislu zakona z dne 4. junija 1894, ostavši na svojih dosedanjih službenih mestih, okrajni sodniki: gg. Ivan Bric v Radovljici, Viljem Martinjak v Logatcu, Jurij Štrucelj v Žužemberku, Ivan Nabernik v Litiji, Leopold Žužek v Postojni in Danijel Šuflaj v Velikih Laščah in Jenčič v Zatičini. Karol Trtnik na Vranskem, Leopold Ledinegg v Konjicah, Rudolf Khern v Laškem trgu, dr. Alojzij Fon in dr. Fran Vovšek v Mariboru, Štefan Kocijančič v Slovenski Bistrici, Alfred Czermak v Kopru, Edvard pl. Kuhačević v Lošinjju, Josip Milovčič v Tolminu in Martin Princ v Pulji. Samostanski spovednik v Škofji Loki g. Matija Jeriha je imenovan kanonikom Novomeškega kapitela. — Ravnatelj Knapp v Kočevji je stopil v pokoj.

(Kranjska gimnazija) se bode že s prihodnjim šolskim letom počeni s 1. razredom otvorila. Celjske paralelke pa še nekje kuhajo.

(V c. kr. okrajni šolski svet v Kamniku) sta bila 25. dne t. m. zastopnikom učiteljstva izvoljena za prihodnjo dobo šestih let gospoda Frančišek Trost, učitelj v Vodica, in Tomo Petrovec, učitelj v Čemšeniku.

(Poročil se je) dne 29. julija t. l. g. Izidor Hrašovec, c. k. nadporočnik 17. pešpolka baron Kuhn, z gospodično Minko Homanovo iz Radoljice. Gospod nadporočnik je sin vrlega narodnjaka, sodnika v p. g. Franc Hrašovca in brat odvetnika g. Juro Hrašovca. Čestitamo!

(Slovenske posojilnice l. 1893.) Radi popolnosti poročamo še sledeče podatke o slovenskih posojilnicah l. 1893: Hranilnih vlog so imele lani slovenske posojilnice 7,211,632 glđ., za 1,020,487 glđ. več, kakor prejšnje leto. — Posodile so bile lani posojilnice 3,427,440 glđ., vrnilo se jim je 2,367,702 glđ. Sploh so pa imele lani v posojilih 7,426,349 glđ., za 1,310,447 glđ. več

kakor 1892. leta. — Same posojilnice so imele izposojenega denarja 165,757 glđ., za 49,196 glđ. več od prejšnjega leta. — Nasprotno so pa imele lani 643,754 glđ. naloženega denarja, toda za 68,698 glđ. manj od prejšnjega leta. — Gotovine so imele vse posojilnice l. 1893. 167,625, le za 317 glđ. manj od l. 1892. — Davka so plačale 6458 glđ., za 2562 glđ. več od prejšnjega leta, pristojbin pa 2918 glđ., za 483 glđ. več od l. 1892. — Upravnih stroškov so imele lani 39,433 glđ., za 5345 glđ. več. — Čistega dobička so izkazale 35,761 glđ., za 12,944 glđ. več. — Zadržni zakladi so tudi narastli, namreč za 75,672 glđ. ter znašajo 440,472 glđ. — S tem smo za letos končali s priobčevanjem statističnih podatkov o slovenskih posojilnicah. — Kdor se pa še bolje zanima za nje, temu priporočujemo „IV. Letopis slovenskih posojilnic“, ki se je ravnokar dotiskal.

(Letno poročilo štirirazredne ljudske šole v Mokronogu) prinaša letos razun drugih zanimivih poročil v uvodnem članku temeljit spis g. nadučitelja Ravnika „Mokronog z okolico“; ker je spisu pridejana tudi slika tega prijetnega trga, bode letno poročilo gotovo marsikoga zanimalo. Učiteljsko osebje obstoji na šoli iz sedmih učnih močij; vsakdanjo šolo je obiskovalo 242 učencev in učenk, ponavljajno 70.

(Posojilnica v Ložu) je imela v prvih petih mesecih svojega obstanka 60,000 glđ. prometa.

(Meščanska šola v Krškem) je imela v začetku končanega šolskega leta 81 učencev, koncem leta pa 72, in sicer v 1. razredu 40, v 2. razredu 21, v 3. razredu 11 učencev, ki so bili skoro brez izjeme slovenske narodnosti. Podučevali so 3 učitelji, 1 katehet in 1 pomožni učitelj (petje), 14 učencev je imelo ustanove.

(V Krškem) so letos konecletno šolsko slavnost združili bili 30. julija s Hočevar-Valvazorjevo slavnostjo. Prejšnji dan so meščanski učenci predstavljali 2 otroški gledališki igri, eno slovensko, drugo nemško. Na dan slavnosti so bili v krasno ozalšani telovadnici v pričo šolske mladine in šolskih prijateljev govori z ozirom na Hočevarja in Valvazorja ter z ozirom na sklep šolskega leta. Pokazal se je mladini kip šolskega dobrotnika Hočevarja; otroci so deklamovali in peli. Naposled so se razdelile spominske knjižice („Krško in Krčani“ in „Spomin na Krško“), razdelila darila učencem za najboljša cepljenja trt in šolska spričevala ter naznanila.

(Vojaške strelne vaje na krškem polji) se bodo končalo 6. t. m. Zadnje dneve meseca julija in prve dni tega meseca je bilo v Krškem in okolici res precej živahno, ker je bilo toč veliko vojašine (2 artilerijska polka) nastanjene; vendar ni bilo niti slutiti tiste gnječe in natlačnosti, pred katero si je bil zbal odbor, kateri je prvotno konec julija nameraval prirediti v Krškem Valvazor Hočevarjevo slavnost.

(V Kostanjevici) je pri občinskih volitvah zmagala dosedanja, mlačno-narodna meščanska stranka.

(V Črnomlju) so učitelji v c. kr. okrajni šolski svet izvolili prejšnja zastopnika, namreč gg. A. Šesta in Fr. Šetino.

(V Idriji) je mestni svet sklenil, delovati na to, da bi se ondi nižja gimnazija ustanovila. Vsa zadeva se je dosedaj izročila odseku 7 članov.

(Pravila katol. akad. društva „Danica“ na Dunaju) je konečno potrdilo ministerstvo. Znano je, da teh pravil c. kr. dež. namestništvo dolnjeavstrijsko ni potrdilo, češ, da so društvene barve (slovenska trobojnica) izivajočega značaja. Ministerska odločba je ovrгла prepoved kot neutemeljeno, ker se društvene barve z odlokom ministerstva notranjih poslov izza leta 1848. izrečno priznavajo kot deželne barve Kranjske.

(Šesti glavni zbor „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“) vršil se bode 15. in 16. avgusta t. l. v Gorici po tem le vsprejdu: A. V sredo 15. avgusta ob 8. uri zvečer seja upravnega odbora. B. V četrtek 16. avgusta dopoldne: 1. ob 7. uri zjutraj zborovanje odposlancev, 2. ob 10. uri zjutraj zborovanje odsekov in sicer zboruje: a) Slomšekov odsek. b) Odsek za šolsko vrtnarstvo. c) Odsek za razna učila. d) Odbor za ocenjevanje mladinskih spisov. e) Še kak drug odsek, ako zbor odposlancev to za potrebno zpozna. Popoldne: 3. ob 1. uri skupni obed, 4. ob 4. uri

glavni zbor po vspredu, kakor ga bode odločil zbor odposlancev. Po glavnem zboru zborovanje odposlancev, da se voli novi upravni odbor, 5. ob 8 zvečer „Beseda“. Učiteljsko društvo za goriški okraj pa je naznanilo, da priredi p. n. udeležencem šestega glavnega zbora „Zaveze“. 1. V petek 17. avgusta zjutraj ogled Gorice (mesta) in okolice in ob 7 uri zjutraj izlet v Cerkno. 2. V soboto 18. avgusta ob 8 uri zjutraj sv. maša v Cerknem, ob 10 uri zjutraj odkritje spominske plošče dr. Frančišku Močniku, ob 12. uri skupni obed in prosta zabava.

(Na svete Višarje) pripeljalo se je preteklo soboto do 2500 ljudi. Kakor lansko leto, tako tudi letos, prihajajo pritožbe, radi slabega ravnanja z ljudmi. Železniško osebje meni baje v resnici, da je romar slabši od družih potovalcev in da ima pravico ravnati z njim, kakor z živino, ker je obratno vodstvo v Beljaku tako uljudno, da daje mesto vagonov za ljudi, takozvane „štale“, za prevažanje romarjev. Gospodje v Beljaku bi pač morali pomisliti, da romar ravno tako spolni svojo dolžnost in plača, kakor drugi potniki in vsaj toliko ugoditi, že tako mučenim ljudem, da bi jih železniško osebje ne žalilo. Mi vemo, da ti slovenski božjepotniki bodejo v oči „nemško“ gospodo pri obratnem vodstvu, pa mislimo, da se bode dalo tudi proti njim kaj doseči na drugem kraju.

(V Istri) so napravili pazinski italijanski izletniki pohod na kmete, med Slovane, pa so ondi z italijanskimi pesmimi dražili mirno kmetško ljudstvo, tako, da je prišlo do krvavih pretepev. — Kriv bode zopet Slovan!

Druge avstrijske novice.

(Nadvojvoda Viljem umrl). Ranjki je bil sin znamenitega zmagovalca pri Aspernu, nadvojvode Karola. Nadvojvoda Viljem je bil vrhovni poveljnik avstrijskega topništva. Ko je v nedeljo jahal, splašil se mu je pred električno železnico kónj in padel je znak na kamenje tako nesrečno, da je vsled tega padca umrl.

(Bankovce po 1 goldinar) ne bodo cesarske blagajnice več izdajale; sploh bode ta denar v prometu samo do konca t. l.

(Prvi češko-slovanski katoliški shod) vršil se je pretekli dne v Brnu. Udeležilo se ga je do 1500 vernikov, ki so vsprejeli in potrdili primerne resolucije.

(Rumunski odlični rodoljubje), ki so bili obsojeni radi memorandumu, namenjenega presvitlemu cesarju, da mu potožijo žalostno stanje Rumunov pod madžarsko krutostjo, bili so pretekli dne s silo, vklenjeni odpeljani v zapor. — To so madžarske razmere!

(Hrvatski sabor) je dovolil 100.000 gld. prispevka za razstavo v Budimpešti o priliki, ko bodo Madžari slavili 1000 letnico svojega prihoda na Ogersko. Torej Hrvati sami pomagajo do večje slave svojim tlačiteljem.

(Madžari) nameravajo v spomin tisočletnice mongolsko-izraelskega nasilstva, v lepih slovanskih pokrajinah, spremeniti, kakor bi se to že davno spodobilo, ime prestolnice „Budapest“ konečno in za vse večne čase v „Judapest“...

Ogled po širnem svetu.

(V Bolgariji) prihajajo na dan od dne do dne groznejše počenjanja bivšega ministerskega predsednika Stambulova. Obnašal se je in rabil svojo silo, kakor največji rabelj, ne pa kot zaščitnik pravice. V ječi je preoblečen kot policaj, pretepal politične nasprotnike in jednega celo dal politi s petrolejem ter zažgati, da bi nekaj obstal, kar ni bilo resnica. No, ljudstvo mu sedaj vrača. Varovati ga mora vedno policija, da ga ne raztrgajo in pobijejo.

(Na Francoskem) sklenila je zbornica zelo ojestro postavu proti anarhistom.

(Iz Amerike) poroča rojak, da je ondi velika suša in neznosna vročina, tako da delavci že zaradi vročine ne bi mogli delati, ako bi tudi ne štrajkali. To poletje je ondi samo dvakrat deževalo.

(Med Japonci in Kitajci) v daljni Aziji razsaja radi poluotoka Korea ostra vojska. Sprijeli so se že parkrat, posebno na morji.

Dopisi.

Iz hribov. Dragi puščavnik z miklavškega hriba! Še se spominjate na zadnjo nedeljo popoldne. Solnce je hudo pripekalo, sami ste gotovo zadovoljno čepeli v svojem senčnem brlogu in zamišljeno zrlili v daljni svet. Pa kaj to gibanje po Celji, ti vozovi? se čudoma vprašate. Tu pogledajte! Že drdrajo kočije po veliki cesti, da se za njimi kar kadi. Ste mislili, da mora biti v Vojniku velika sila, pa s svojim „rešpetlinom“ bi zapazili, da so zginile za novocerkovski hribi. — Ti struna ti, kaj mora to biti! Da si ne bode preveč glave belili, veste kaj! „Šulvereinerji“ so v Vitanji priredili veselico, ktere čisti dobiček se naj podeli „šulvereinu“. Verjemite mi, Vitanjčanje so res dobri ljudje; kaj so darovali pijače, kruha in mesa! Vi bi menda od tega lahko živeli pet let — puščavnik tako ne sme veliko živati. Seveda, če bi tudi Vi prišli, bi ne pili in ne jedli zastonj. Pa res škoda, da Vas ni bilo; imeli bi dosti prostora, pa na tihem pošepetali kako slovensko besedico. Vendar me veseli, da niste prišli. Veste, okoli kozolca, pod katerim je bila zbrana ta visoka družba, je preveč „porfema“, nos bi Vas hudo srbel, kihati bi morali neprenehoma, to bi pa motilo slavne govornike, in tako napenjanje bi tudi Vam škodovalo, ker ste silno rahli.

Pod kozolcem bi toraj ne mogli obstati, morali bi laziti ob svoji palici do kake hišice, kjer bi Vam postregli, tudi puščavnik mora jesti. Toda Vi nemški ne znate, morali bi slovenski govoriti; gorje pa Vam, če bi Vas slišal kak „šulvereiner“. Le poslušajte! v gostilni V. so pošteni gostje slovensko prepevali, naenkrat skoči neki gospod z dolgim nožem med nje. In Veste kdo? Hans Kordon, ki vredeje tisto „marburgarco“. Kako bi Vi vtekli smrti, ko že komaj lezete? — Pa moj Bog! če človeku preveč v glavi šumi, dostikrat ne ve, kaj dela. Sej je še učenega g. Stepišnika tako zmotilo, da je pozabil, kje je pustil svojo suknjo, in le malo je manjkalo, da ni bil oštir K. ob 38 gld. ktere so gospod dohtar kot odškodnino takoj zahtevali.

Dragi puščavnik, Vi bi še marsikaj videli in slišali, menda bi tudi zvohali, koliko se je nabralo za „šulverein“. No jaz mislim, da ni bilo tako grozno, ostalo je še veliko neprodanih jedil, ktera so drugi dan šolarji z velikim veseljem živjivali; in vidite, ta veselica je bila 29. julija, tedaj ob koncu mesca, ko se že mnogoteremu žep izprazni, navadno se pa prvega plačuje.

Da ste mi zdravi! Vaš prijatelj.

Kostanjevica. Kakor je vašim častitim bralcem znano, imamo tukaj dve društvi: „Narodno čitalnico“ in „Bralno društvo“.

Kedor ne pozna tukajšnih razmer, se bode gotovo čudil, da so v tako malem kraju dve društvi. Kraj je res majhen, zato so pa nekateri gospodje veliki, in še večja njih srčna želja spraviti naše mestece zopet pod nemčursko kapo, kakor je bilo pred kakimi 15. leti.

In tako prišlo je počasi tako daleč, da je v „Bralnem društvu“ šopirila se blažena nemščina, in da se je slepo pritrjevalo vsemu, kar so sklenili nekateri blaženi gospodje.

In tako zibalo se je tukajšno nemčurstvo uže v veseli nadi, da dobi zopet vso moč v svoje roke. Ali zbrali so se še o pravem času odločno narodni ljudje, ter osnovali „Narodno čitalnico“, koje prvi nalog je gojiti brezobzirno in odločno slovensko mišljenje.

In sedaj bode gospode od nasprotne stranke to naše društvo, in uverjen sem, da marsikatero noč ne spe, premišljajoči, kako bi se znebili te neljube narodne kontrole.

Najbolj jih pa peče, ako jim kedo predbaciva, da niso Slovenci. Pri takih prilikah trdijo in upijejo potem širokoustno: „Vsaj smo mi tudi Slovenci“. Kako mišljenje pa vlada mej temi „tudi Slovenci“, kako gori njih srce za vse kar je slovenskega, svedoči naj vam sledeče.

Mej odborniki „Bralnega društva“ sedi mož, drugače sicer jako učen, in zraven ponižen mož — gotovo lepe lastnosti — kojemu se je v času,

ko je bilo še samo „Bralno društvo“ ponudila čast predsednika. Ali spravljeni mož odklonil je to čast z motivacijo, da on ne more prevzeti predsedništva. Zakaj — ne vemo. Z druge strani storil bi bil pa gospod bolje, da bi se dal voliti; vsaj bi se bili pravi rodoljubi še preje ločili od teh „tudi Slovencev“. Sedaj imamo pa še jedno prašanje na nasprotno stranko. Povejo naj nam ti gospodje, se li strinja z narodno častjo, da so šli peti podoknico možu, koji je v boju proti ideji Slovenstva uže osivel, in koji tudi sedaj noče nič slišati o slovenski stvari.

Čudili smo se le njih bistrim glavam, da so uže pozabili, kako je ta mož pljuval v obraz Slovenstvu v časih, ko je bil najhujši boj. Ste li uže pozabili na Judeževe petake, koje so ponujali onim, ki bi volili našega političnega nasprotnika? In ko je po izdajicah izvoljen bil nasprotnik naš, vladalo je brezmejno veselje v krogih, kojih zastopniku ste vi priredili podoknico. Vremite nam vi „tudi Slovenci“ ker se niste sramovali vi tega čina, sramoval se ga je gotovo on, koji vas je nekdanj zasmehoval; uverjeni bodite tudi, da se nam dopade — ako se v dopadajenju govoriti sploh more — bolj njegov značaj, koji je vedno jednak, kakor pa vaš, koji ste pred njim klečeplazili.

In taki ljudje hočejo biti tudi Slovenci?! Vremite nam, da ne bode preje mirovali, dokler ne prepričamo slednjega človeka, da vi niste Slovenci. Uverjeni bodite pa, da se tega vašega delovanja ne sramujejo samo od vas imenovani „tujci“ ampak tudi vsak rodoljuben domačin.

H koncu vam pa svetujemo, da se trkate na svoji prsi, in poprašujete svojo vest, ako vam nič ne očita v narodnem oziru. Kar se tiče nas, skrbeli bodeimo javnim potom, da se zbudi vaša vest. Gospoda na svidenje!

Broj 587.

Slavno uredništvo!

Ker zadnja poprava k dopisu iz „Luč“ v štev. 18. od 25. junija t. l. — poslana od zdolaj podpisanega občinskega odbora ni bila v nobenem listu priobčena — zaprosi se slavno uredništvo uljudno z ozirom na § 19 tisk. zak. za sprejem nastopne stvarne poprave v prihodnej številki „Domovine“:

1. Ni res, da bi ne imel g. vitez Haupt za našo občino izvanrednih zaslug; res je nasprotno, da si je on že za cesto iz Luč v Solčavo stekel največjih zaslug in bi se njemu že zategadel ne gledé na druge njegove zasluge za našo občino moralo pripoznati častno občanstvo.

2. Ni res, da bi pri zadnjem ogledovanju bikov g. vitez Haupt vplival na to, da je dobil bik iz naše občine prvo darilo; res pa je, da je bilo darilo jednoglasno od cele komisije pripoznano temu biku.

3. Ni res, da bi ne bil g. vitez Haupt „veskozi poštenjak“ in „res pošten in pravičen prijatelj našega naroda;“ res pa je, da se g. vitez Haupt v vseh svojih delih kaže poštenjaka, kojemu je blaginja naroda v resnici pri srci.

4. Ni res, da bi „obč. zastop klečeplazil pred tujo gospodo“ in „prodajal svojo čast za skledico leče“, ampak obč. odbor je pripoznal v seji od 27. sušca t. l. g. vit. Hauptu jednoglasno častno občanstvo z ozirom na njegove že pretekli izvanredne zasluge, toraj ni nikakor klečeplazil niti ne svojo čast prodajal.

5. Ni res, da bi bil dopisnik iz naše občine, kakor se v dopisu izraziti rači.

Obč. odbor Luče, dné 26. julija 1894.

Za župana:

Ivan Robnik.

Iz Černomlja. Dolgo sem čakal, da bode kdo sporočil cenjeni „Domovini“, o smrti vrlega mladeniča g. Ivana Jermana. Ker dozda tega še nihče ni storil, prosim sprejmite par vrstic, tika-jočih se bivanja Jermanovega v Celji, v Vaš priljubljeni list.

Dne 7. julija t. l. zatisnil je vrli narodnjak g. Ivan Jerman oči za večno. Ne bilo bi lepo, da bi se ga ondi čisto pozabilo, koder je preživel najboljšo dobo svojega življenja. Pred petnajstimi leti prišel je Ivan Jerman v Celje kot trgovski pomočnik, k tvrdki Traun & Stieger. Nekaj let pozneje postal je bil samostalen trgovec pri tvrdki Vanič & Jerman.

Ves čas svojega bivanja v Celji bil je ne le čitalnični ud in izvrstni pevec, najboljši tenorist, temveč tudi veliko let plesni in sploh veselilni reditelj pri celjski čitalnici in „Celjskem Sokolu“, nekaj časa pa tudi čitalnični odbornik in tamburaš „Celjskega Sokola“.

Kot humorist in dober pevec znal je vsako družbo prav prijetno in dobro zabavati, zaradi tega vabljen je bil dostikrat v odlične privatne narodne kroge, k ženitvam in drugim rodbinskim veselicam, ter se je v celjskem pevskem kvartetu, kateri je daleč okoli po Štajerju slovel, jako odlikoval i. t. d. — Bil je dobra duša in vedno rad pripravljen storiti, kar se ga je prosilo, četudi je šibki mladenič mnogokrat deloval z vsim naporom svojih telesnih sil.

Sušica, ki je že del časa razjedala mu zdravje, položila ga je konečno v grob. Prav tolažilno je bilo za vse ostale mu sorodnike, prejemši mu v znak sočutja krasni venec celjske čitalnice in drugih prijateljev celjskih. Lepa hvala na prijaznem spominu bratov onstran Save! Pogreb je bil jako lep, kar je dokaz, da je bil ranji povsod, koder je bival, priljubljen. Bog mu daj večni mir!

Književnost.

(Krško in Krčani.) Zgodovinske in spominke črtice. Spisal Ivan Lapajne, meščanske šole ravnatelj. Ta zanimiva knjiga šteje 147 strani in 19 ličnih podob. Akoravno je tvarina bolj lokalnega pomena, vendar bodo zgodovinske črtice o Valvazorju, Dalmatinu in Bohoriču zanimale marsikaterega omikanca. V njej opisana je tudi zgodovina in razvoj krškega mesta in meščanske šole. Pri sestavi knjige sta pisatelju pomagala tudi gg. J. Ravnikar, nadučitelj v Mokronogu in prof. J. Vrhovec v Novemestu. Slike pa sta oskrbela gg. F. Rozman v Krškem in S. Magolič v Celji. Knjiga je poklonjena gospej Josipini Hočvarjevi. Tiskal jo je Drag. Hribar v Celji. Velja 1 gld. —a—

(Osnovni nauki iz fizike in kemije) za meščanske šole. V treh stopinjah. Spisal Andrej Senekovič, c. kr. gimn. ravnatelj. II. stopinja. V berilo je vtisnenih 62 slik. Cena vezani knjigi 60 kr. V Ljubljani. Tiskala in založila Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg. 1894.

(Zgodovinske povesti za meščanske šole.) Sestavil Ivan Vrhovec, c. kr. profesor. II. stopinja. Vezana knjiga stane 50 kr. Ljubljana 1893. Založili in tiskali I. Blaznikovi nasledniki.

(Zemljepis za meščanske šole.) Spisal Fr. Orožen, profesor na c. kr. učiteljski v Ljubljani. Druga stopinja. Z 8 slikami. Vezana knjiga stane 40 kr. V Ljubljani 1894. Tiskal in založil Rudolf M.lic.

(Slovanske knjižice) izšel je 22. zvezek, v katerem se nadaljuje povest „Zaobljuba“. Gospod izdajatelj obrača se s to-le prošnjo do naročnikov in čitateljev. Vsak čitatelj se je mogel uveriti iz dosedanjih snopičev, da naše podjetje bi utegnilo postati velikega pomena za slovensko književnost. Število rokopisov nam je naraslo že zdaj za dve leti naprej, med temi nekaj izvirnikov, ki so v presoji. — Nizka cena, za slov. razmere prenilka, omogoči lahko tudi manj premožnim Slovincem, da se naroče in takó zagotové našemu podjetju obstanek. Doslej imamo blizu 800 naročnikov, a še med temi je več nemarnih plačevalcev. Umevno je, da pri takó nizkem številu naročnikov ne bo mogoče vstrajati: potrebno je torej, da se število pomnoži. — V to svrhu se obračamo do vseh svojih p. n. gg. čitateljev z uljudno prošnjo, da bi nam pridobili novih naročnikov; ako bi vsakdo pridobil le po enega, obsegel bi vsak snopič 80 strani — za 10 nov. čičev in pri tem bi bil še obstanek popolnoma zagotovljen.

Zahvala.

Pred letom dni zavaroval se je moj soprog g. Viktor Thomas, c. kr. ritmojster v pokoji, za večjo svoto za življenje pri zavarovalnici „The Gresham“ v Londonu. Koj po smrti zavarovančevi bila mi je vsa svota po zastopniku g. Guido Zeschko-tu v Ljubljani izplačana. Zato se zahvaljujem javnim potom in priporočam zavarovalnico „The Gresham“ za zavarovanja.

Radna pri Sevnici, 16. julija 1894.

Matilda Thomas.

Tistemu dopisovalcu iz Sv. Lovrenca ob Prožinu, ki mi je v pismu naznanil, pa brez podpisa, da je gospa M. P. nedolžna in da je on sam pisal dotično pismo na posestnico N. Vr., naznanim, da mi lahko pride povedat svoje ime, ker je kočljivo pismo že staro več kakor tri mesece in je tedaj kaznen zastarela, tako da ne more več biti kaznovan. (119) 1

Celje, dne 2. avgusta 1894.

Dr. Josip Serbec.

Vsem p. n. hmeljarjem!

Povodom bližajoče se hmeljske trgatve, usoja si podpisani odbor, vsled sejnega sklepa od dne 15. julija t. l., vse p. n. hmeljarje na sledeče opozoriti in prositi, naj bi se nasvetovano gotovo izvršilo:

Naš hmelj bil je pred leti na dobrem glasu in se je dobro plačal, ker so ga ljudje skrbno in čisto obirali. Postavili so ga kupčevalci v tem oziru drugim hmeljarjem v vzgled.

V novejšim času pa se je pri trgatvi ali nabiranju hmelja ugnezdila neodpustljiva malomarnost, vsled katere je njegov ugled zdatno trpel in cena njegova je padala od leta do leta.

Če se v poštev jemlje, da je cena skrbno obranega hmelja vedno za 15—20 gld. višja od malomarnega nabranega, tako bo gotovo vsem hmeljarjem v korist, ako bodo za to skrbeli, da se bo letošnje obiranje hmelja izvršilo skrbno in kolikor mogoče snažno.

Ako bi vsi hmeljarji opazovali ta svet, gotovo bi se naš hmelj v kratkem povzdignil na ono stopinjo ugleda, katero je pred leti zavzel in tudi cena bi mu gotovo znatno poskočila.

V Žalci, dne 30. julija 1894. (121) 1

Odbor južno-štajerskega hmeljarskega društva.

Hiša

št. 26. v Sevnici, z vrtom vred, se po prav ugodnih pogojih takoj iz proste roke proda. Kupci naj se oglasijo osebno pri gosposidnji Antonija Gričar v Sevnici. (120) 1—1

Službe išče

mlad doslužen vojak pri kakem uradu ali pa tudi kot magaziner. Zmožen je slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi, ter vajen pisarniškim poslom. Ponudbe sprejema upravništvo „Domovine“.

Lepe podobe za novo bratovščino

„Sveta družina“

komad po 10—12 kr. in finejše po 40, 60, 90 kr. do 2 gld.

priporoča

tvrdka D. Hribar v Celji.

Dva dijaka

iz boljše hiše vsprejme v hrano in stanovanje narodna obitelj v Celji. — Natančneje izve se pri slav. upravništvu „Domovine“.

Nizko kolo

se ceno proda. (112) 2-2

Kje, pove upravništvo „Domovine“.

Posestvo

na Spodnjem Štajerskem, dve uri od postaje St. Jurij ob južni železnici, poldrugo uro od postaje Poličane oddaljeno, je po nizki ceni na prodaj. Obstoja iz 15 oralov 1040 □ sežnjeve stare hoste, hrastov, bukev, smrek; 5 oralov 695 □ sežnjeve obdelanih njiv; 5 oralov 500 □ sežnjeve travnikov sladke in 1100 □ sežnjeve kisle krme; 2 orala 1134 □ sežnjeve vinograde; skupaj 29 oralov 1269 □ sežnjeve.

K vinogradu spada tudi lepo zidana, z opeko krita vinska klet. Njive, travniki in nekaj hoste je v ravnem. Za hišo in velikim kozolcem je sadni vrt in dva hleva, pašnik, hosta. Poslopje je zavarovano proti požaru za 1250 gld.; je brez dolga in brez prevžitkarja. Dobiti je tudi dobrih vinskih posod nad 400 velikih vedrov. — Posestvo proda se tudi na dva dela. — Cena celemu posestvu je 4500 gld. Neka vsota zna za nekoliko let ostati vknjižena. — Proda se še tudi letošnja otava. — Več pove upravništvo „Domovine“. (111) 2—2

Jakob Heller

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatcu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob bližajoči se hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatcu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20—1

LUDVIG SMOLE

trgovec v Sevnici

prodaja Živic-eve škropilnice proti peronospori po fabriški ceni dalje pravo modro galico, kakor tudi nože, klešče in gumi za cepljenje ameriških trt.

Ravno tam se dobi vsakovrstno kmetijsko orodje, rokodelska in druga železnina po nizki ceni. Lepi nagrobni križi za katere se preskrbe tudi napisi. (66) 8—5

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO!



po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jantvom in na poskušnje

IG. HELLER, DUNAJ
K. Praterstr. Nr. 43.
Bogata Dostava 123 strani obvojni v slovenski in nemški jeziki na zahtevanje takoj nastop. Preprosta se št. 10.

(71) 20—9



„ZACHERLIN“

je najznamenitejše sredstvo proti vsakršnim mrčesom.

Znamenja izredno upliva „Zacherlina“ so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime „Zacherl“. Steklenice stanejo: 15, 30, 50 kr. in 1 gld. 2 gld.; štedilec „Zacherlina“ 30 kr.

Celje: Traun in Stiger (70) 10—9
Alojzij Walland
Viktor Wogg
Josip Matič
A. Ferjen
L. Leo Hannak
Milan Hočvar
Erderek Jakovitsch
Ferdinand Pelle
Fran Zanger
Zalec: Adalbert Globočnik
Fran Granditsch
St. Jurij: A. Oizinger
Sv. Ivan: Josip Wagner
Smarje: Norbert Zanier
St. Pavi: Ivan Pauer
Braslovče: Ivan Laurič
Vranksko: Fr. Kav. Petek
Ljubno: Karl Tischler
Vejenje: Fr. Zottl
Vojnik: Simon Herfannik
Konjice: Jurij Nuscha
Poličane: Ferdinand Iwanus
A. Schmelz

Trbovlje: Trboveljska bratska zaloga
Antonija Krammer
Fran Pollack
Robert Stenovitz
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Josip Wouk
Planina: Fr. Knific, vdova
Ludovik Schescherko